

sidste før 1. September 1939 afsluttede Regnskabsaar, i deres skattepligtige Indkomst for Skatteaaret 1943—44 fradrager en Henlæggelse til Brug ved senere Retablering af Varelageret.

Henlæggelsen skal ikke kunne overstige en Trediedel af Forskellen mellem paa den ene Side Gennemsnittet af Varelagerets bogførte Værdi ved de tre sidste før 1. September 1939 foretagne Statusopgørelser, forhøjet med 100 pCt., og paa den anden Side Varelagerets Værdi ved Udgangen af det til Grund for Skatteansættelsen for Skatteaaret 1943—44 liggende Regnskabsaar, opgjort efter samme Principper, som er fulgt ved de tre fornævnte, før 1. September 1939 foretagne Statusopgørelser. Henlæggelsen skal endvidere ikke uden særskilt Tilladelse af Finansministeren kunne overstige Forskellen mellem Skatteyderens skattepligtige Indkomst for Skatteaaret 1943—44 og Gennemsnittet af de tilsvarende Indkomstansættelser for Skatteaarene 1940—41 og 1941—42.

Tilladelsen skal være betinget af, at det henlagte Beløb anbringes i Statsobligationer eller Statsgældsbeviser, der indskrives i Finansministeriet saaledes, at Indskrivningsbeviset forsynes med Paategning om, at Frigivelse af de indskrevne Værdipapirer kun kan ske med Samtykke af Finansministeren.

Naar Vareforsyningsmulighederne taler derfor, tager Finansministeren efter Indstilling af et af ham nedsat Udvalg, hvori de interesserede Erhverv skal være repræsenteret, og efter Forhandling med Handelsministeren Bestemmelse om Frigivelse af de baandlagte Effekter. Naar Effekterne efter Frigivelsen realiseres, vil Provenuet være at medregne til den skattepligtige Indkomst i det Regnskabsaar, i hvilket Realisationen har fundet Sted. Det frigivne Beløb skal dog senest være taget til Indtægt ved Udgangen af det Regnskabsaar, der følger nærmest efter det, hvori Frigivelsen er sket.

Saaframt den foran ommeldte generelle Frigivelse af de baandlagte Effekter ikke maatte være sket inden Udgangen af Aaret 1944, skal den enkelte Skatteyder dog kunne forlange Halvdelen af sin Henlæggelse frigivet til fri Anvendelse med den Virkning, at det frigivne Beløb skal tages til Indtægt i det Regnskabsaar, i hvilket Beløbet frigives. Tilsvarende Frigivelse af den resterende Halvdel af Henlæggelsen skal kunne begæres, saaframt den generelle Frigivelse ikke maatte være sket inden Udgangen af Aaret 1945.

I Tilfælde af Skatteyderens Død eller Konkurs, eller saaframt han opgiver eller afhænder den Virksomhed, hvortil Henlæggelsen er knyttet, skal det henlagte Beløb straks udbetales Skatteyderen eller Boet, og der vil da være at foretage en Efterregulering af Skatteyderens Ansættelse for det Skatteaar, i hvilket Henlæggelsen er bragt til Fradrag, saaledes at Ansættelsen forhøjes med det henlagte Beløb. Finansministeren kan dog, hvor Forholdene taler derfor, tillade, at Erhververe af Virksomheden paa i hvert enkelt Tilfælde fastsatte Betingelser indtræder i den oprindelige Ejers Rettigheder og Forpligtelser med Hensyn til den paagældende Henlæggelse, herunder de ovenfor ommeldte skattemæssige Forpligtelser.

Uden for de foran ommeldte Tilfælde kan særskilt Frigørelse af de baandlagte Effekter kun ske under ganske særlige Omstændigheder med Finansministerens Tilladelse og paa af ham fastsatte Betingelser.

Skatteyderen er, saa længe Baandlæggelsen vedvarer, afskaaret fra enhver Disposition i levende Live over Henlæggelsen, ligesom denne bortset fra Konkurstilfælde skal være unddraget hans Kreditorers Retsfølgning.“

K. H. KOFOED.